

Ty i já, jednou nohou ve vodě

dotek první - Závoj zapomnění

Sunu se plavně a bezcílně dál. Pomalu mávám prodlouženými cípy svého uskupení a nořím se do sametu esence světa, který je k mé podobě více než vlídný. Víím, že můj všudypřítomný ochránce se dívá. Podpírá mé průsvitné tělo a svou prodlouženou rukou mě hýčká a nadnáší. Ale ještě mě nepouští. Cítím, že ví, jak jsem doposud malá a bezbranná. Spokojeně se otočím kolem své osy, aby mě jeho teplá dlaň prohřála i z druhé strany. Dívám se na odvrácený obraz nad sebou a tetelím se blahem bezpečí jeho tepla. Pak mnou projede náhlý záchvěv a mé teplo, pomalu vychládá. Vzpomenu si, co je toho příčinou a zaměřím svou pozornost tím směrem. Tam dál vysoko nad mým obzorem, je točivý vír. Zakázaná hranice, vedoucí ven z mého malého bezpečného světa. Pokaždé, když se tím směrem zadívám, prostor kolem mne se malinko ochladí. Přesto mne k tomu místu nepřetržitě cosi táhne. Už jsem se zase o kousek pohnula, dělám to pořád. To neustálé nutkání přiblížit se k té drtivé síle, která mě do sebe vtahuje, je mým i jeho prokletím. Znovu mnou pronikne jeho konejšivý hlas, ujišťující mě o tom, že tam za hranicí mého ticha, se čas zrychluje. Znovu mě jemně kárá, za mou zvědavou posedlost. Stvořil mě pro své potěšení, ne proto, aby můj závoj pohltil svět zapomnění. Ale copak mohu být celistvá, když neznám vše co mne obklopuje do posledního detailu? Co když jsem jen útržek něčeho mnohem složitějšího? Kousek jemné látky vyrvaný z většího celku? Jakou však mohu mít pro svého stvořitele cenu, když nic jiného než svůj malý bezpečný svět neznám? Mým vědomím otřese jeho bolestný vzdech z blížící se ztráty. Není to jeho první ztráta, jak vzápětí vyčtu z jeho paměti. Ach to nechci. Pokolikáté je kvůli mně smutný?

„Odpusť. Nechci ti způsobovat žal. Jen je to silnější než já.“

„Není to tvá vina maličká. I tak jsi se mnou byla již neuvěřitelně dlouho. Jsi stvořená mou pamětí pro potěchu její nekonečnosti. Občas zatoužím podržet u sebe své dítě z čisté sobeckosti. Ale je osudem všech mých výtvorů jít vlastní cestou. Vlastně jsi až zázračně pomalá. Tak dlouho ti stačilo pohupování se na mé dlani.“

Ano. Pomyslím si, s pocitem blížící se ztráty. Kolikrát jsem se té vtahující síly zalekla a obrátila se zpět k obzoru bez nutkavých výzev. Je mi tu tak nádherně lehký. Je pěkné vznášet se nad ochranou jeho dlaně. Nebýt toho prokletého oka, byla bych šťastná, já a vlastně i on. Nyní už s jistotou víím, že nejsem jeho první závoj, utkaný z kosmického prachu. Poznání mnou otřese novou vibrací. Rozjitřené vědomí si posteskně. Kolikátá jsem již hračka v otcovské dlani? A ano, nechávám se tím teplem hýčkat již příliš dlouho.

„Bojím se, že se na cestu přeci jen vydám. Bojím se, že se na té cestě ztratím. Co když nenajdu správný směr zpět domů?“ Zeptám se hřejivé dlaně.

„Proč se ptáš, když odpověď již znáš.“ Povzdechne vzájemně.

„Žijí tam bytosti v jednom dechu?“ Zeptám se vzápětí. To, že od svého stvoření splývám s jeho láskou, mě posiluje. Nechci jej opustit, oddělit se od jeho tepla.

„Je to zrychlený svět. Svět zapomnění. Vědomí tam si propojení nestačí uvědomit. Šance k návratu jsou nekonečné, jen se nenech příliš rozptylovat intenzitou zrychlených smyslů.“ Pak mne nadnášející teplo rozhoupe a já se nerozhodně poddám té rezonanci. Víím, že zbytek je na mě. Co tedy udělám? Poddám se té vtahující síle? Nerozhodnost mnou opět prostoupí.

„Chci...“ Zalknu se v otázce a nevím, jak dál.

„Chceš ujištění, víím. Pak ano. Cesta je dlouhá a zrychlený čas intenzivní. Poznáš něco, co tvé vědomí dosud nepoznamenalo. Uvědomíš si svou konečnost. Zrozená z bolesti, mířící ke

stejně bolestnému konci. Budeš se bát, ale také milovat až za hranice svého času. Pokud tě intenzita té rychlosti nepohltní, pak se dokážeš zastavit. Ti co dokáží tiše stát v intenzitě víru, dokáží naslouchat nitru. Nitro je paměť. Přestaneš věřit v definitivní konec a podle toho budeš konat. Nastoupíš cestu poznání a zdokonalení. Pak poznáš míru všeho a vším bude disponováno. Tvé vědomí se naučí, jak pít z poháru. Jeden malinký doušek navíc a vrátíš se na začátek. Znovu zapomeneš.“

Projít okem trychtýře znamená roztříštit se na nekonečné množství částí. Není v mé moci, posbírat ztracené. Nechám to tak a rozhlédnu se kolem sebe s tím, co mi zbylo.

Jsem úzce sevřená v ochranném obalu něčeho většího. Pořád je se mnou hřejivé teplo. Cítím jeho přítomnost, to důvěrné bezpečí, pouze už ke mně nepromlouvá. Nové spojení udává jediný rytmický tón. Ten tón také poznávám. Najednou se dokáží vrátit zpět a vzpomenu si, odkud jsem přišla. Tam v mém tichu se rozeznával v pravidelném tlukotu. Tohle je stejné, pouze do mne neproniká ze všech stran. Ozývá se mnohem tišeji, těsně nade mnou. Pak mne cizí síla tlačí ven z úkrytu a já ke svému zděšení vydám svůj první zvuk. Je to tak nové. Stejně, jako můj první nádech. Další nové prostředí mne na moment vyděsí, než se přimknu ke známému teplu. Nyní nás nespojuje opakující se ozvěna úderů, přesto vím, že patřím k tomu velkému, plujícímu těsně nade mnou.

Jsme rychlí, přesto stále dál zrychlujeme, jak rostu a sílím. Zprvu se mi mé oddělení zdá příliš těsné a odhalené zároveň. Okolní vjemy mne lekají. Tolik změn v jediném okamžiku.

Jak čas plyne, změna se stává mou součástí. Začínám se více soustředit na okolí. Každým dalším nádechem jsem bohatší o další barevný zázrak. Tolik nového, co mne zasahuje se zvýšenou intenzitou. Ach kam? Ke které z těch myriád barev se vydat dřív?

Velké teplo nade mnou pluje jako záštita mé maličkosti, přesto se od té jistoty čím dál častěji více a více vzdaluji. Netrvá dlouho, když si plně uvědomím svůj vlastní samostatný prostor. Je to láska ta hřejivá náklonost, která mi nedovoluje vzdálit se příliš. Krotí mou zvědavost a nutkáni zrychlit. Přijímám dané a tetelím se blahem z šíře světa, jež mne obklopuje v propracovaném schématu. Bude mi trvat dlouho, než vyčerpám zdroj všech možností. Šťastná a zvědavá lehkovážně mrsknu ocasem. Vynořím se nad hladinou a žhaví kotouč mě rázem oslepí. Váha mého těla mě strhává zpět. Nyní jsem příliš zmatená poznáním svého omezení. Z pocitu, který zaznamenal tu změnu, jež přináší průzračná hranice, kam nepatřím. Na pokyn velkého ochránce, se noříme hloub do ticha. Čas plyne dál a já spolu s teplem razím prostor do hlubin.

Pak se objeví další teplá těla a rozvibrují prostor kolem. Zjišťuji, že je nás mnohem víc, co patříme k sobě. Jsme jedna velká energie spojená i oddělená zároveň. Prorážíme tmou a čas od času se vynoříme za hranice známého.

Učím se zpívat píseň svého hejna a užívám si synchronizovaný pohyb, našich obrovských těl. Naše rychlost rozvibruje prostor kolem, mění se v říši bublin. Pozoruji ty malinké uzavřené světy v mém zorném poli. Tohle už znám, pomyslím si radostně. Byla jsem malinké nic, uzavřené v bublině ticha.

To oslepující světlo mne již také neděsí. Jen mi překáží neschopnost vlastního těla pustit se dál, blíž k jeho dráždivé záři.

Pak můj svět zaplaví pach krve a já spolu s velkým ochráncem uvíznu v pevné síti. Ta nás vynese nahoru, ven s přirozeného prostředí. Divné... Přesně tohle jsem vždycky chtěla. Tak proč můj život tepe tak rychle. Chci se nadechnout..., nejde to... Neznámá bytost se ke mně přiblíží a já na malý okamžik vpluji do oken, cizího vesmíru. Je ke mně cizí a nepřátelský, přesto mne přitahuje.

Nechám se tedy vtáhnout dovnitř s pocitem, že tohle už také znám. Napojím se na ten cizí svět s přirozenou lehkostí a ke své radosti zjistím, že všechno je jinak. Není to nepřátelské, jen obývá svět jiné, daleko rychlejší frekvence.

Pak do mne tvor udělá první zářez a já poznám, jak chutná bolest. Na moment mne ochromí strach. Dech ze mne uniká spolu s rudým životem a já se v té teplé lázni bezmocně zmítám. V mysli mi vytane vzpomínka na celý můj život a radost z nekonečnosti oceánu. Znovu se podívám do oken tvora, jenž mne za živa čtvrtí. Aniž bych chtěla, najednou jsem v jiném světě. Rozumím té zrychlené frekvenci, která se mi omlouvá. Potřebuje mé maso k přežití? Ponořuji se do řeky soucitu, kde pomalu chápu složitou strukturu zrychleného časoprostoru. Zvolna opouštím svůj vodní svět a loučím se s písni hejna. Najednou jsem volná a z výšky sleduji, jak to, co bylo ještě před okamžikem mou podstatou, ti zvláštní tvorové čtvrtí na malé kousky. Neděsí mě to. Již nejsem součástí trpícího těla. Kdesi v mé paměti zaslechnu slabí vzdech. To teplo, jež mne až doposud chránilo, tenounce pláče. Pustím se tím směrem a konejšivě vstoupím do umírající paměti.

„Neboj se o mě...“ Zašeptám na rozloučenou. Přesto se nemohu vzdálit. Když znovu pocítím vtahující tlak oka, vzpomenu si. Ano, dveře domů jsou na kratičký čas otevřené, ale já ještě nechci. Láká mě zrychlená frekvence mého trýznitele.

Pak mne odstředivá síla vyvrhne ven a já si vzpomenu na své poslední přání. Silné paže mě uchopí... Rozpláču se. Vše je tu cizí a sevřené... Přesto... Jsem opět doma? Vše se zahalí do závoje temnoty a já zapomenu, kým jsem byla.

„Pojď k tátovi.“ Otec rozpřáhne paže a já se nedočkavě rozběhnu. „Tatínku tati...“

Celý den jsem čekala před brankou a občas si krátila čas sbíráním berušek. Dívala se, jak lezou po mém prstu a na jeho vrcholu roztáhnou křídélka. Letí a vítr je odnáší pryč. Být tak beruškou, kam bych se vydala?

„Vytáhl jsi z vody hodně ryb?“ Zeptám se tatínka, s nosem přilepeným k jeho krku. Voní mořem a chutná slaně. Vysoko v jeho náručí se cítím šťastně.

„Dnes byla síť plná. Dobrý úlovek.“ Řekne spokojeně. S jeho radostí se do mě pomalu vplíží tísnivý smutek. Zadíívám se mu do očí a znovu se mi vrátí útržek vzpomínky. Jeho oči ve mně probouzejí tupou bolest. Pronese mě zahradou a na prahu předá mamince. Maminka voní, jako květina, přesto se v jejím náručí, cítím podivně ochuzena.

Další den jdeme všichni tři na pláž. Nemohla jsem samou nedočkavostí dospat. Vběhnu do zpěněných vln a užívám si jejich houpání, než mě otec vytáhne ven.

„Tak pojď, ty rybo.“ Posadí si mě mokrou na ramena.

Jsem hodně vysoko a tak se rozhlížím, zda v tom odlesku stříbřitých vln, nezahlednu velké rybí tělo, jež se vynoří nad hladinou. Když se tak konečně stane, zatajím dech. V duchu se ponořím zpět do hlubiny spolu s ní. V mysli mi zní téměř zapomenutá píseň hejna. Srdce mi pokaždé tluče tak splašeně.

„Tati... Vydechnu dojatě. Za ten půl rok, co jsme se neviděli, opět zestárnul. Je to pokaždé stejné..., překvapující. Čas plyne tak rychle. Pomalu chápu, že lidský rod žije a umírá v zrychleném tempu. Učím se chápat, vše, co mne obklopuje. Je to zajímavé a šílené zároveň. Začínám tušit, že je toho příliš mnoho, co nelze obsáhnout za jediný lidský život. Ne v takovém tempu. Měla bych zpomalit, chtěla bych zpomalit, ale čas mě žene neúprosně dál. Jenže už také začínám chápat, že co nevím, zkušenost kterou neudělám, mi je překážkou k pochopení složitosti celku. Složitosti lidského světa. Mého zrychleného světa. Není zde vzájemné propojení. Vědomí celku v jednu živoucí energii v jeden propojený dech. Mnozí o

tomto nic netuší, ponořeni v neprodyšné krustě vlastního těla. Tak vzniká velká nedůvěra. Historie mého nového světa je plná válek. Je bolestné to číst, natož vstřebat. Nemožné se s tím smířit a najít cestu, jak z bludného kruhu ven. Tolik pýchy, tolik strachu a bezedné nenasyčenosti, umocněné úprkem času. Ti, co vidí, tiše pláčou. Co si jen mám s tímto poznáním počít?

Proč lidé necítí jednotu hejna, spojenou poutem lásky? Nepatříme k sobě? Přeci tu nejsem jediná, komu tohle pouto schází? Na má ramena dopadne, nesmírná tíže.

Uvědomím si, že jsem mluvila nahlas. Zadívám se otci do očí, s prosebnou touhou.

„Neustále hledám ta správná slova. Každým nádechem skládám mozaiku. Pověz mi ty, jenž jsi mě chytil do sítě. Copak nepatříme k sobě? Copak naše loď, nepluje k jednotnému cíli?“

Dlouho mlčí, než se nadechne k odpovědi.

„Ozbroj se trpělivostí a nebuď k sobě tak přísná. To po čem saháš, nedosáhne nikdo z lidí.

Tedy alespoň myslím. Nikdo z nás nedokáže milovat vše, co nás obklopuje. Co člověk, to jiný svět. Dokonce i naše sny jsou odlišné. Pak jsou lidé s malou pozorností, jako já. No, jen se na mne podívej. Celý život rybařím. Tahám ty nádherné obry z jejich domovského prostředí, abych je nakonec usmrtil a naporcoval. Je to má práce. Nikdy jsem se nad tím hlouběji nezamyslel. Nikdy nezapochyboval o jejím smyslu. A vidíš...“ Podívá se ke dvěma skeletům nad krbem. Stočím pozornost jeho směrem a vynoří se mi zapomenutá vzpomínka. Sedím otci na ramenou a tak se mohu konečně dotknout té menší. Skrze mé prsty proplová zapomenutá vize. Někde vzadu v mé hlavě zaslechnu píseň hejna. Začnu se smát. Po tvářích mi kanou slzy, když říkám.

„Víš, tati..., ona ti odpustila. Skrze bolest, cos jí způsobil, mi dala dar. Dala mi tebe.“ Udiveně se vrátím do reality. Zasunutá vzpomínka je tak živá. Téměř jako by to bylo, včera. Otec dlouho mlčí. Jeho tvář se pozvolna mění v kámen, v sochu z mramoru, jejíž podoba se mi vtiskne do paměti.

„To ty jsi můj pohled změnila. Sám tomu nerozumím. Nepodobá se mi to. Nedává to smysl. Přesto je to tak.“

„Já vím. Vzpomínám si.“

„Zní to šíleně. Ale nikdy jsem na to cos tehdy řekla, nezapomněl. Nešlo to. Neustále mi to vrtá hlavou. Víš, že maminka dokonce chtěla, abychom tě nechali vyšetřit psychologem. Řekl jsem jí, že jsi jen dítě. Malá holčička. Že z podobných bláznivin vyrosteš.“

„To nejde.“ Zašeptám s upřeným pohledem do jeho očí. Pocítím stejnou závrať, jako poprvé. Drtivou sílu, jež mne vtahuje do sebe. Pak otci z koutka oka skane slza. Je to první slza, kterou vidím kanout po jeho, sluncem ožehnuté tváři.

Je to, jako by plakal celý vesmír.

Jemně jej vezmu za ruku. Jeho dlaň je hrubá, plná mozolů a starých, dávno zhojených jizev.

„Myslím, že se mýlíš. Když se spojíme v určitém poznání, společně můžeme potočit kormidlem lodi a nabrat správný směr.“ Něžně z jeho tváře setru, třpytivý pramínek.

„Miluji tě, tati. Jsem moc šťastná, že jsem tě poznala.“ Otec se na mne podívá a neznatelně pokyne hlavou. Pak se konečně usměje.

V ten okamžik vím, že si už vždycky vzpomene.

Ještě týž den, mě jde vyprovodit na nádraží. V útrokách cítím podivnou tíseň. Oplácím mu povzbudivý úsměv.

„Tak zase za týden.“ Zašeptá do větru, za mým rozjíždějícím se vlakem. Mávám, dokud mi jeho tvář nezmizí z obzoru. Nitro se mi na okamžik opět stáhne úzkostí. Chutná jako ztráta, jako další krok do neznáma. Ten pocit trvá, dokud neusnu.

Probouzím se ze snu, který mi ulpěl na víčkách.

Já a otec pádlujeme v rozbouřeném oceánu. Vlny naší lodí pohazují, jako s ořechovou skořápkou. Pak se přes nás přežene vlna a já zjistím, že jsem uprostřed vln zůstala sama. Není tu se mnou, vzal si ho oceán, jako úlitbu za štědrý stůl.
„Šťastnou cestu, tati.“ Zašeptám s nadějí.